

Brød. Der er ogsaa ved den samme Paragraf en Bestemmelse, som synes mig noget underlig. Der siges nemlig, at denne Bægt skal Brødet holde, i det Mindste indtil 24 Timer efter, at det er kommet ud af Ovnen; men fra den Tid af vil et Brød, som veier 3 Kvint eller 3 pCt. mindre, anses for at have den rette Bægt. Naar Brødet undersøges 24 eller 23 Timer efter, at det er taget ud af Ovnen, vil man altsaa blive dømt, naar det er undervægtigt, dersom det mangler 1 Lov; men dersom denne Undersøgelse finder Sted 26 Timer efter, kan Brødet mangle 3 pCt., uden at den Vedkommende derved bliver brøstholden. Dette er vel egentlig ikke ganske rigtigt. Vil man gaa ind paa, at Brødet ad den naturlige Veie svinder 3 pCt. i Løbet af 24 Timer, maa han ogsaa være fri for Straf, dersom det i den mellem-liggende Tid ikke har større Svind end det, der ligger paa Veien mellem 0 og 3 pCt. Denne lille Ting antager jeg det høitærede Udvalg vil søge at rette til 3die Behandling; men ibrigt vil jeg forbeholde mig eventuelt at stille Endringer sigtende til, at denne Bestemmelse om Bunde vægt helt bortfalder eller rettes til 2 Pund. — Jeg kunde ogsaa ønske, at der blev foretaget en Forandring i Lovens § 1, som redeliggjorde, hvad der menes med forfalskede Varer, jaledes at Publikum i Almindelighed kunde faae en klar Forstaaelse deraf, saa at det ikke uforvarende kommer til at falde i Ubehagelighed ved at komme til at overtræde denne Lov. — De Betænkkeligheder, der fra flere Sider ere reiste mod at ansætte Undersøgere, kan jeg tilbids slutte mig til, dels paa Grund af Beløstningen, dels fordi disse Undersøgere, mener jeg, ville føle sig ligesom forpligtede til at gaa paa Sagt efter Overtrædelser af denne Lov, og der Undersøger, der ikke gjorde det og kom hjem og sagde, at Alting var fortræffeligt og godt, vilde man vel sagtens efterhaanden komme til at mene om: Ja Du ser slem ikke dine Sager ordentlig efter, og den, der bragte de fleste Syndere for Dagen, vilde anses for den fortræffeligste Mand. Men efter min Mening bør det ikke just være Gjenstand for Lovgivningen at finde alle smaa Syndere. Jeg har i min Ungdom kendt en Herredsfoged, som havde den Mani, at hans Arresthus altid skulde være fuldt. Naar han ikke havde ordinære Forbrydere, sendte han sine Sognefogeder og Betjente ud for at fange Vætlere til at sætte ind i Røchotten. Noget Vignende vilde se her, naar vi etablere et saadant Tilfyn af 10 Mand, som skulle reise Landet rundt paa Sagt efter dem, som paa en eller

anden Maade kunne have forbrudt sig mod denne ny Lov.

Formanden: Jeg bør dog gjøre opmærksom paa, at det ved 2den Behandling havde været meget heldigere, om det ærede Medlem selv havde stillet Endringer end blot antydet mulige Endringsforslag, da det jo dog ikke er Meningen, at det ærede Medlem vil raade til at forkaſte de paagældende Paragrafer i Diebliffet. Det er det jo ikke. Jeg henviser til min Bemærkning for i Mødet, at man dog ikke ganske maa forlade Forretningsordenens Forrifter om, at man ved Behandlingen af Sagen anden Gang holder sig til de foreliggende Paragrafer og de dertil stillede Endringer, altsaa navnlig til de foreliggende Endringsforslag. Jeg fandt ikke just nogen Tilfnytning til det, i hvad jeg hørte af det ærede Medlem.

Jusfitsministeren (Mellermann): I Genhold til den ærede Formands Udtalelse tør jeg egentlig ikke indlade mig nærmere paa den ærede 3die Talers Foredrag; thi det kan naturligvis ikke ske uden at tale om Endringsforslag, der ikke ligge for. Men det turde dog maaste være mig tilladt ganske i Almindelighed og i Korthed at ytre, at jeg ikke tror, det er muligt paa den Maade, som den ærede Taler mener, i selve Loven at betegne, hvad der er Forfalskning eller ikke. Det maa overlades til Domstolenes Skjøn og til Retsanvendelsen. Naar man nemlig i Loven skulde optage Bestemmelser om, hvor meget der i hver enkelt Vare maatte være af fremmede Legemer og Materier, for at det ikke skal kaldes Forfalskning, vilde Loven blive en hel Haandbog i Renti. Det tror jeg derfor slet ikke lader sig gjøre. Den Udvei, som blev antydet af det ærede Medlem, at man skulde sige: „Skadelig Forfalskning“, kan slet ikke bruges. Det er nemlig slet ikke Meningen, at det kun er de sundhedsfarlige, for Menneskenes Helbred farlige Forfalskninger, Loven skal udelukke. Meningen er, at man skal have det, man vil kjøbe og mener at kjøbe og betaler, og at det ikke skal være nogen fri Sag at give noget Andet i Stedet, naar det blot ikke bliver ligesom skadelige Ting, man faar. Jeg tror derfor, det vil blive en meget vanskkelig Opgave at finde en Form herfor, man kan naturligvis ikke have det Mindste imod, at det ærede Medlem forsøger sig med til 3die Behandling, om han kan finde en saadan. — Med Henfyn til § 4 skal jeg blot bemærke, at i Tankgangen, hvorpaa denne Paragraf hviler, er den, at naar Ba-